עין משפמ

נר מצוה

הנכה יח: ב ג ד מיי' פ"ה מהל' כלי המקדש הל' יג יד: א ה מיי' פ"ח מהלכות

ע"מ מהלכו ממידין ומוספין הל' ו: ב ו מיי' פ"ה מח הל'

שימה מקובצת

לן אחז הסגן: כן והרגל
 וסומך: גן משום יקרא:
 דן תיבת לה נמחק: כן לה

נפחה רב: ו) חיים שתי לחם:

נו תיבת חבירו נמחק: קו סמיכה אחת: ען רודה אותן: ין עשוי למר: יק) נפחה

בחיים "ובשחומין ובדבר שיש בו רוח חיים

ובדבר בשאין בו רוח חיים מה שא"כ בסמיכה:

גמ' תנו רבנן יקרבנו לרבות כל בעלי קרבן

לסמיכה שיכול והלא דין הוא ומה תגופה

בתבר' כחיין וכשחוטין. ככבשי עלתם: ובדכר שאין כו רוח חיים. ו! לחס

ממרים הי מיש שאין כן בסמיכה. דאין נוהגין בשחוטין ואין נוהג אלא בדכר שיש

וחומר מתנופה שה שאין כן בסמיכה. דאין נוהגין בשחוטין ואין נוהג אלא בדכר שיש

וחומר מתנופה שה בחיים ותחושים בחוברין ונתרבתה בשחוטין מאין לכל התבירים והלא דין הוא

בו רוח חיים: גב' שימול. שיהא האחד סומך לכל התבירים והלא דין הוא

הרוב שה שה החובריו בחומרים בחובריו בחובריים בחובריו בחובריו בחובריים בחובר

הוח הויא חציצה. והא דכהן מניח ידו מחת יד הבעלים ומניף פירשתי

לעיל בפרק כל המנחות באות מלה (דף פא י): בובון שבהן

גדול רוצה להקשיר. משנה היא

במסכת תמיד (דף לג:):

הדרן עלך שתי מדות

שתי הלחם. במשנה ובמקרא

דהכא תנן שתי הלחם ובשמואל (א י)

כתיב גבי שאול ונתנו לד שתי לחם

ולקחת מידם ולעיל פ' ואלו מנחות

(דף עה:) קרי ליה לשון זכר דקאמר

בבא מלחם גדול וכתיב (ישעיה נא) ולא

יחסר יו לחמו: ובדפום היה

עושה אותן. אית דגרסי טפוס והכל

אחד כמו גיטין (דף כו.) טופסי גיטין פורמ"א בלע"ז ואי אפשר לברר אם

היה מתקן הלחם מחוץ לדפום שהיה

הדפוס בתוך הלחם או הלחם בפנים

ומתוך הסברא נראה שהלחם בתוך

הדפום אבל מדקאמר בגמ' וליהדרה

בדפום קמא ומשני כיון דאפי לה

נפחה משמע שהלחם חוץ לדפום דחי

בתוך הדפום כיון דכמין דפום היה

לה בתנור היכי מינפחה הא אין

הדפוס מניחה ועוד דבכל דוכתא

משמע שהיו מדביקין את הפת בתנור

ואם בתוך הדפום נתונה אי אפשר

להדביקה ומהא דקתני וכשהוא רודן נותנן בדפוס אין לדקדק דשייך רדיה ש

מפני הדפום ולא מפני שהודבקה

בתגור: וכשהוא רודן גותגן בדפום. הן הקערות של שולחן

כדאמר (לקמן דף לז.) קערותיו אלו

דפוסין וכן פירש רש"י בפירושי חומש

שהיה נותנו בקערות לאחר אפייה

ותימה הא דפליגי לקמן (דף נה:)

באפייתן אי דחיא שבת דלמאן דאמר

תנור מקדש דחיא שבת משום דאי

אפי לה מאתמול איפסלא בלינה ולמאן

דאמר אין תנור מקדש לא דחיא הא

בין למר ובין למר קערות נתקדשו

כדכתיב בפ' נשח ומשחת בו חת חהל

מועד ואת ארון העדות את השולחן

ואת כל כליו ושמא אע"ג דכתיב גבי

שלחן ועשית קערותיו מ"מ כלי השולחן

מיהא לא מיקרו אי נמי מאן דמפרש

קערותיו אלו הדפוסים קסבר תנור

מקדש אבל מאן דאמר אין תנור

מקדש היה מפרש דקערותיו היינו

קערות שהיו נותנים בהם את הלחם

על שתי שולחנות שבאולם אחד מכסף

קרוי לשון זכר ולשון נקבה

 ל) ממיד לג:, ב) ל״ק, ג) ל״ל
 י״ל. ל״ק, ד) לעיל סב:,
 ס) לעיל סל:, ו) יומל כה,
 נ״ה כהן, ש) [ד״ה כהן, לע"ג דהא ולא יחסר מוסב על האדם ומלאתי שגם התי"ט סנים זה בתימהז. ע) נמי מו הדפוס. ל"ק,

תורה אור השלם

1. וְסְמֵּךְ יָדוֹ עֵל רֹאשׁ קֵרְבָּנוֹ וּשְׁחָטוֹ פָּתַח אֹהֶל מוער וְוְרָקוֹ בְּנֵי אַהַרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַדְּם עַל וְבֵּחַ סְבִּיב: ויקרא ג ב וְלַקַחָתָ סלַת וְאָפִיתָ אתה שתים עשרה חלוח עשרנים יהיה החלה יי. ויקרא כד ה הָאֶחָת: ויקרא כד ה 3. וְשַׁמְתָּ אוֹתָם שְׁתַּיִם מַעֲרְכוֹת שֵׁשׁ הַמַּעֲרְכֶת על הַשְּלְחָן הַטְּהֹר לְפָני יְיָ:

הגהות הב״ח (ל) גמ' משום (כנודו) מז"מ

פורמ"א. תבנית.

מוסף רש"י

לסמיכה. חמשה שהכיחו קרכן אחד בשוחפות כולן לריכין לסמון עליו ואין אחד סומן עליו (עורבין ב.) שאם נשתחפו ב' או ג' על קרכן אחד קרינא אכל חד וחד קרכנו וכולן סומכין בו

רבינו גרשום

הפני': הא אפיקתיה לגופיה דנאפות שתים ולא בא למעט אם כן וכו': וכמין דפוס היה לה בתנור. גדול מעט מו הדפוס הראשוו:

שמופה שנסדבים כשחומין. בין בשלמי בצור בין בשלמי יחיד: קא הוי חלילה דכי מניף זה ידו ע"י חבירו היא ידו חוללת בין ידו א חבירו לזכח: ליניף. חד והדר ליניף חברים: מטופה. אחת כחיד אבל בסמוכה אל מכוצ במונה או בהיא אלא ווחד תחת ב' ווראו אחתיה בחדה אלא וסמך סתם ^{ב)} [יכול] לסמוך והדר לסמוך: והעלהו. לכהן גדול: הושיע הראשון. מאותן י"ב () שעסוקים בתמיד וסומך עליהם גדול חורקן על האישים ונשמט השני והלד לו ובא חבירו שלישי ומושיט לראשוו והראשון לכהן גדול: משום יקרא דכהן גדול. שיהא נראה כמו שהקריב הוא את כולן היה סומך עליהן ולא שתהא סמיכתם

מנופה שנחרכים בשחוטין. בין בשלמי

נוהגת בשחוטין מן התורה: הדרן עלך שתי מדות רש"י בת"י

חיים ושחוטין. [מפרש בפ' כל] המנחות באות מלה ד'): כדבר שיש כו רוח חיים. כגון מסייעהו לעלות: והושיט הראש והרגל. דהן מקייעהו לעלות: והושיט הראש והתלבים? והושיט בראש והתלבים? והושק על המערכה: וחומק עליהן. כה"ג הזורקן על המערכה: בשמי השני השני. דיי. כהנים [היו עסוקין] והרגל. והשני חשיט השני להשטון דרך כבוד הוא בכך שיהא אחד מושיט מכולם וטומן לו. מדיהא אחד מושיט מכולם וטומן לו. מומדקה יומדקתני והושיט לו הראשון וחומוך עליהם במונה היא אלא משום יקרא דכה"ג שמהא הקטרמו העולה משלה הקטרמו הקטרמו מעולה משלה הקטרמי הבי"ד.

(ע"כ מכ"י רכינו בצלאל אשכנוי ז"ל). הדרן עלך שתי מדות

[הפירושים שנמצא בדפוס מכאן ואילך הוא פירוש רש"י ז"ל] שרי הלחם. דפום. פורמ"א בלע"ז ובגמ' מפרש היאך עשוי: וכשהוא רודה. מן מן התנור נותנן כדפום כדי שלה יחקלקלו. וישברו: גבו' החלה האחת. בלחם הפנים כתיב: ושמת אותם. שימה ראשונה שאתה עושה מהם דהיינו בתנור תהא בלשון אותם דמשמע שהיה נותן שתים בשני דפוסין יחד בתנור: ועדיין היא כלק. נותנה בדפוס שהדפוס עשוי ין כמין חיבה פרולה ולמר כמין ספינה רוקדת כדפליגי לקמן [ע"ב] ומתקן הבלק בתוך הדפום שיהא עשוי כעין הדפום שהלחם היה לו דפנות ותוך: וכמין דפום היה לה בתנור. והיו מסיקין

שנתרכתה בשחומין נתמעמה בחוברין סמיכה שלא נתרבתה בשחומין אינו דין שתתמעמ בחוברין ת"ל קרבנו לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה ותתרבה תנופה בחוברין מקל וחומר ומה סמיכה שלא נתרבתה בשחומיו נתרבתה בחוברין תנופה שנתרבתה בשחומין אינו דין שנתרבתה בחוברין משום דלא אפשר היכי ליעביד לינפו כולהו בהדי הדדי קא הויא חציצה ליניף וליהדר וליניף תנופה אמר רחמנא ולא תנופות וסמיכה בשחומין ליתא והתנן 10 בזמן שכהן גדול רוצה להקמיר היה עולה בכבש והסגן בימינו הגיע למחצית הכבש אחז 6 סגן בימינו והעלהו והושים לו הראשון הראש והרגל כן סומד עליהם וזורקן הושים השני לראשון שתי ידים נותנו לכהן גדול סומך עליהם ווורקן נשמט השני והלך לו וכך היו מושיטין לו שאר כל האברים סומך עליהם וזורקן ובזמן שהוא רוצה הוא סומך ואחרים זורקין אמר אביי יהתם משום

בורב בי מכיין ובשתיק בפפט מות וביבו בשתיטין ולין נוהג אלה בדבר שים בו רוח חיים: גב"ל שיכול. שיהם האחד פותך לכל החבירים והלה דין הוא וכר: בחוברין. בחבירין: בחבירין: בחבירין בחוברין. שאין כולם לריכין להניף אלה

אחד מניף על יד כולם: וחתרבי חנופה בחוברין. שיהא כולם לריכין להניף:

(6) גו כבודו דכהן גדול: הדרן עלך שתי מדות

שתי הלחם נילושות אחת אחת ונאפות אחת אחת ילחם הפנים נילושות אחת אחת ונאפות שתים שתים יובדפום היה עושה אותן כשהוא רודן נותנן לדפום כדי שלא יתקלקלו: **גבו'** מנא הני מילי דתנו רבנן 2שני עשרונים יהיה החלה האחת מלמד שנילושות אחת אחת מנין שאף שתי הלחם כך תלמוד לומר יהיה ומנין שאפייתן שתים שתים תלמוד לומר 3ושמת אותם יכול אף שתי הלחם כן תלמוד לומר אותם האי אותם הא אפיקתיה אם כן לימא קרא ושמתם מאי ושמת אותם שמעת מיניה תרתי: תנו רבנן ושמת אותם בדפום ישלשה דפוסין הם נותנה לדפום ועדיין היא בצק וכמין דפום היה יז לה בתנור וכשהוא רודה נותנה בדפום כדי שלא תתקלקל ולהדרה לדפום קמא כיון דאפי יו אותו עושין אותו הפני' כיצד עושין אותו

ואחד מוהב על של כסף נותנים לחם הפנים בכניסתן ועל של זהב ביניאתן אבל אין לפרש דעל שולחן אותו עם התנור ואופה את הלחם: וליהדרה. לאחר שרדה לדפום של משה שבהיכל היו סודרין בתוך הקערות דאם כן שולחן היה

מקדש יותר מחמשה עשר טפחים:

ושבות אותם ברפום. וא"ת והא אפיקתיה לומר שאפייתן

קמא שחקנה בו: נפחהיא] . ולריכה דפוס גדול מן הראשון: כמיו שתים שתים ויש לומר דאם כן לכתוב ונתת אותם אבל ושמת משמע שימה בדפוק:

כמיו

ונ״ב גי׳ רש״י יקרא: לעזי רש"י

לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה. חמשה שהציחו

ובינו גו שום שיכול, שיהה אי סומך ע"י כלל, והלא דין כר: קא שייכול, שיהה אי סומך ע"י הוא מיינו בינו אחר: לינף הבריה תנופה חודר לינף הבריה תנופה אחת אמר כר: אבל בסמיכה אחר לסמוך: והושיט הראשון, מאותן והודר לסמוך: והושיט הראשון, מאותן והודר לסמוך: והושיט הראשון, מאותן ייב בהני שומיני מהמיינו במיינו במיינו במיינו במיינו במיינו במיינו במיינו במיינו במיינו במיינו. י"ב כהנים שזוכין בתמיד: וסומך עליהן כ"ג וזורקן. ... על המערכה: נשמט השני והלד לו ובא חברו ומושיט והלך לו ובא חברו ומושיט לראשון לכ"ג: משום כבודו דכ"ג. היה סומך עליהן אכל בעלמא ליכא סמיכה בשחוטין: מליק פירקא שתי הלחם. תיל אותם. שתי הלחם למעט לחם המוני הוא אמינחנות לונופיה

וכשהוא רודה. כשמוציאה מן התנור ונותנה בדפוס ג' שהוא גדול מדפוס שבתנור כדי שלא תקלקל תקונה לפי שהיא דקה ואם לא נותנה בדפוס היתה מתקלקלת: נפחה. גדולה ואינה נכנסת בדפוס הראשוז.